

[Gudiksen.]

kan bidrage til, at Misbrugene bliver færre. Det er første Gang et offentligt Kontor, en Institution som Arbejdsanvisningskontoret, har slaaet fast, at der sker Misbrug og ret væsentlige Misbrug, og det mener jeg vi skal notere os, for saa er vi fri for at høre den anden Tale her fra Talerstolen. Men jeg forstaar ikke, at Arbejderne ønsker Ansvaret for Kontrollen i Kasserne, for hvis det er rigtigt, som det hævdes fra deres Side, at Misbrugene er minimale, saa er der jo ingen Fare ved at lade den gaa over til det offentlige; saa sker der ingenting ved det, og saa var de fri for Mistanke; og hvis det andet er Tilfældet, at der virkelig sker Misbrug, som der bliver sagt fra visse Sider, og som der ogsaa er mange Beviser for, saa vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Josef Anderson: tror han, at der kan bygges en sund og stærk og levedygtig Arbejderstand op paa et saadant Grundlag? Det tror jeg ikke. Jeg tror, at Arbejderne, de gode Arbejdere, er imod, at der ikke indføres en effektiv Kontrol. Jeg kender mange Arbejdere, der er meget misfornøjede med, at det gaar saa sløjt, som det gør, og jeg tror, at de gode Arbejdere absolut vilde stemme for og holde paa, at der skal indføres en virkelig effektiv Kontrol.

Men jeg tror ingenlunde paa, at en enkelt Mand i Centraladministrationen kan føre en effektiv Kontrol, som det nu er foreslaaet. Efter Forslaget kan Arbejdsdirektøren forhandle med Arbejdsgiverne, og han kan paabyde, at Arbejdskontrollkortene skal ombyttes med Beskæftigelseskort — det er jo i Virkeligheden Kontrollkortene om igen —, og det mærkelige er, at denne Bestemmelse i Lovforslaget ogsaa gaar ud paa, at Tilidsmændene derude skal attestere disse Kort og ikke Arbejdsgiveren. Det er ogsaa en lidt udemokratisk Ordning, synes jeg. Direktøren kan ligeledes paabyde, at Arbejdsgiverne skal oplyse, hvem de har haft i Arbejde, og hvad enhver har tjent i hver Uge o. s. v., og Arbejdsdirektøren kan tage Stikprøver baade med Hensyn til, hvad Arbejderne har tjent, og hvor de har arbejdet, og det paahviler Arbejdsgiverne at give Oplysninger, hvis Arbejdsdirektøren ønsker det.

Alle de Bestemmelser, jeg her har nævnt, mener jeg egentlig er udmærkede,

naar de bliver udført af lokale Organisationer, men i Arbejdsdirektørens Haand vil de ikke betyde det, de skal, for Kontrollen, og det forbavser mig, at man ikke har gjort det eneste rigtig nærliggende, som der var Grund til at bygge det nye Lovforslag paa, nemlig at lade Beskæftigelsesudvalgene faa mere at sige. Vi har ikke givet dem den Bemyndigelse, de skulde have. Det er et Nederlag for Demokratiet her i Salen; at dette Organ forbigaas. Hvorfor ikke give Beskæftigelsesudvalgene Bemyndigelse til endeligt at afgøre de lokale Sager?

Udtrykket „sædvanemæssig Løn paa Egnen“ er jeg enig i at man lader udgaa og erstatter med Løn efter Landsoverenskomst eller Landsdelsoverenskomst, ligesom jeg ogsaa mener, det er en Forbedring, at Betegnelsen „gift“ udgaar og afløses af „Forsørger“.

Til Slut vil jeg udtale en Beklagelse af, at Arbejderne ikke har været interesserede i at bevare Arbejdskortene. Har de kunnet klare Feriebogsordningen, maatte de ogsaa kunne klare Arbejdskortene og derved faa Mulighed for selv at styre deres Kasser og udøve deres Kontrol.

Jeg beklager, at man ikke straks i det nedsatte Udvalg har tænkt paa at give Beskæftigelsesudvalgene fuld Bemyndigelse, ligesom Beskæftigelsesnævnet i Norge har, og jeg beklager, at den højtærede Minister i denne Omgang har ladet sig nøje med de Papirbestemmelser, som findes i de paagældende Punkter i Lovforslaget. Jeg henstiller til den højtærede Minister at søge at finde frem til en virkelig offentlig Kontrol snarest muligt, eventuelt at give Beskæftigelsesudvalgene den Bemyndigelse, som de norske Nævn har. Det viser sig, at Fagforeningerne ikke kan og ikke vil medvirke til en rimelig Løsning ad Frivillighedens Vej; saa maa Ministeren finde Vej frem til en værdig Tilstand. Mit Synspunkt falder ogsaa sammen med, hvad der har været Sogneraadforeningernes Ønske, noget som jeg ikke synes der er taget tilstrækkeligt Hensyn til i det foreliggende Forslag.

Der er blevet sagt fra mange Sider og med Rette, at det er Arbejdet og Produktionen herhjemme, det nu kommer an paa, og at det er det, som skal redde Landet i den nye Tid efter den 5. Maj. Men hvem